

De eerste zondag van de advent valt op 27 november. Nog vier weken te gaan tot Kerstmis. De voorbereiding op Kerstmis is toch al kort en Sinterklaas valt er ook nog in. De folders en receptenboeken van de supermarkten liggen al in de brievenbus en ik zag de nieuwe kerstspullen al twee weken voor Sinterklaas in onvoorstelbare hoeveelheden klaar staan in de bouwmarkten en tuincentra. Het keuzeprobleem wordt met het jaar groter.

Bij bedrijven en instellingen is het kerstpakket al geregeld. En ,oh ja, er moet nog een kaartje bij. Gelukkig kan dat tegelijk de nieuwjaarswens zijn.

Half januari zie je in de kringloopwinkels al overbodig gebleken of lelijk gevonden artikelen terug voor 75 cent. Zonde van de goede bedoelingen. Maar op de kaartjes en al die andere Kerst- en Nieuwjaarskaarten, tref je soms ook heel mooie gedachten of wensen aan en ben je aangenaam verrast en geroerd door de oprechtheid en persoonlijke aandacht van mensen. Jammer dat het een trend wordt om vooral maar origineel te zijn of op te vallen.

Waar gaat Kerstmis om? En waarom willen we niemand vergeten bij deze gelegenheid?

De geboorte van Jezus Christus wordt gevierd en dat wordt flink geromantiseerd. Maar de diepere betekenis is die van het keerpunt. Met Jezus ontstond er iets nieuws, hoop, met nieuwe kansen in een nieuwe lente. Het Goede breekt door! Dat is de blijde boodschap. Die gaat verder dan alleen het keerpunt in het jaar: het moment waarop de dagen weer langer worden op weg naar de lente.

Kerstmis zou, als het goed is, een gevoel van optimisme, geloof in de toekomst en hoop op een vernieuwd leven moeten geven.

Als we de tekenen van de tijd goed interpreteren, zijn optimisme en geloof in de toekomst op dit moment voor velen toch niet zo gemakkelijk op te brengen. Er zijn zorgen te over:

Wat als ik zorg nodig hebt? Hoe lang heb ik nog werk? Hoe bescherm ik het milieu? Wat gebeurt er met mijn pensioen? Hoe moet het verder met Nederland en de wereld, nu zoveel mensen zo ontevreden en onzeker zijn dat ze weggelopen met mensen, die niet alleen beschaving en fatsoen lijken te missen maar ook de meest vreselijke dingen zeggen. Mensen lijken zich er in te herkennen en accepteren kwalijke opvattingen en strafbare methodes en dan hebben we het niet eens over IS-strijders. Ontketent de "gewone man" - met welke motieven dan ook- een revolutie tegen de hebzucht en macht van de gevestigde orde?

Allemaal akelige gedachten maar waar staan wij?

Zijn wij ook onzeker en vooral ontevreden?

Of horen wij eigenlijk bij de gevestigde zelfgenoegzame orde?

Waar staan wij voor? Welk geloof en hoop hebben wij? En ikzelf?

Jozef en Maria moesten volgens een mythisch verhaal met hun pasgeborene vluchten naar Egypte.

Voor Herodes, die het kwaad vertegenwoordigde. De wijzen kwamen uit het Oosten. En niet uit het westen waar in die tijd de Romeinen de baas waren.

Als wij vluchten in de Kerst wordt deze Kerst geen succes.

Ik vermoed dat we allemaal heel gauw een lijst kunnen maken van dingen waar we niet in geloven.

Een nuttige oefening?

Moeilijker is het om een lijst te maken van dingen waar we *feitelijk* in geloven maar die dat niet waard zijn. Misschien moeten we ons een beetje schamen maar het is wel een nuttige oefening van berouw.

Wat er dan overblijft? Daar kunnen we in geloven, daarmee sterken we ons zelfvertrouwen, onze hoop. Daarmee vullen we de toekomst van ons en onze kinderen in.

Misschien kunnen we dan onze Kerst- en Nieuwjaarskaarten schrijven.

En wat we in de komende weken allemaal bedenken, vertellen we aan onze kinderen en kleinkinderen en aan elkaar want we hebben best behoefte aan wijze raad.

Wij hebben hopelijk wat te melden.